

Ujabb barlangot fedeztek fel az óbudai Ferenchegyben

A napokban a Ferenchegy délnyugati oldalán a Törökvész-ut csatornaépítkezésénél dolgozó munkások a csatornaárok ásásakor a föld felszíne alatt körülbelül 4 méter mélységben újabb nagyérdekességű barlang nyílását fedezték fel. A székesfővárosi csatornaépítő kirendeltség buvárai hatoltak be elsőnek a barlangba, majd felhívták annak felfedezésére Miklóssy Géza gyógyszerésznek figyelmét, aki három évvel ezelőtt résztvett az ő telkéről nyíló Szemlőhegyi-barlang feltárásában. Miklóssy Géza, a Szemlőhegyi-barlang fellárói közül Máyer Józseffel, Thürringer Mátyással és Igaz Józseffel együtt hatolt be a barlangba egy 40 × 40 centiméteres nyíláson keresztül. Először egy víztől kimosott üreget találtak, amelynek falain néhány méternyi előrehaladás után gazdag gipszképződményeket találtak. A nagyon szép gipszalakulatok vastagsága — amennyire megállapítható volt —, a 15—20 centimétert is elérte. A csatornaépítési munkálatok okozta rengésektől sok képződmény lemállott és a földön hever. A szűk barlangban oly tömördek törmelék volt, hogy a kutatók mintegy 70 méter hosszú darabon csak hasoncsuszva tudtak továbbmászni. Három és fél óra hosszat tartott, amíg egy körülbelül 200—250 méter hosszú összekötő folyosó végére jutottak és ott újabb üregeket találtak. Ezeknek az üregeknek a falán hőforrás lerakódásaiból származó igen érdekes és változatos arragonitképződmények vannak. Miklóssyék ideiglenesen Ferenchegyi-barlangnak nevezték el az újonnan felfedezett barlangot s annak idegenforgalmi és tudományos érdekességét felismerve, értesítették a fővárosi hatóságokat és a Magyar Barlangkutatók Társulatát. A barlangkutatók társulata részéről Kessler Hubert mérnök a nagyjelentőségű aggteleki és más felfedezéseiről ismert barlangkutató vizsgálta meg az új barlangot s annak nagy részét már fel is mérte. Ő állapította meg, hogy a barlangban gipsz-, arragonit- és baritképződmények vannak (az első laikus felfedező még azt hitték, hogy cseppkőbarlangról van szó). Megállapította továbbá, hogy a barlang hátulsó, tágasabb részén 25 méter magas csarnokok vannak s a merőleges és párhuzamos hasadékok rendszere helyenként majdnem a föld felszínéig emelkedik.

Egyelőre 300 méter hosszúságban mérte fel a barlangot, de közölte, hogy még további járatok is találhatóak a föld alatt. Kessler Hubert az arragonit képződmények között megtalálta azt a csatornát is, amelyen át a lerakódást okozó hőforrás vize áramlott. Világosan felismerhető ez a barlangban készített fényképfelvételeiről is. A fővárosi hatóságokhoz intézett jelentésében hangsúlyozza, hogy a barlang természeti kincs, feltárása mind tudományos, mind idegenforgalmi szempontból okvetlenül szükséges. A barlang pontos térképezése a közbiztonság szempontjából is fontos, mert nem nagyon mélyen van a felszín alatt s így épületek alapfalainak kiásásakor földcsuszamlások vagy beomlások következhetnek be. Minden remény megvan arra, hogy a nagyközönség számára a részletes térképezés után a felszín közelebről megközelíthető helyek valamelyikén könnyebben használható lejáratot lehet készíteni. Mindezekre való hivatkozással a Barlangkutató Társaság indítványozta, hogy a főváros ne temesse be a barlangnyílást, hanem létesítsenek a kutatók számára aknát, amelyen át a barlang hozzáférhető marad. A főváros csatornaépítő kirendeltségének Király Kálmán tanácsnok utasítást is adott, hogy a barlangnyílásnál a felszínre vezető aknát készítsenek és földjék le a gyalogjárót kulcsal elzárható vaslappal.

Ezzel most már bizonyossá vált, hogy a eddig hőforrásaikról évszázadok óta nevezetes budai hegyvidéknek a hőforrások munkájával kapcsolatos olyan természeti kincsei is vannak, amelyek a barlangkutató és geológusok legszélesebb körű érdeklődésére méltók. Az új barlang nyílása, Szemlőhegyi-barlang nyílása és a legrégebben ismert Pálvölgyi-barlang nyílása körülbelül egy-egy kilométer távolságban vannak egymástól. Csöppet sem lehetetlen, hogy Ferenchegy-Szemlőhegy tömbjében még más hasonlójellegű barlangokat tárnak fel a kutatók.